

ELISE KOVA

ČARODĚJKA
Turnaj království

FRAGMENT

Čarodějka – Turnaj království

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Elise Kova

Čarodějka – Turnaj království

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ČARODĚJKA

Turnaj království

ELISE KOVA

FRAGMENT

Originally published in the English language under the title *A Tournament of Crowns*
Copyright © 2023 by Elise Kova. All rights reserved.
Cover Illustration © 2023 by Elise Kova. Used with permission. All rights reserved.
Cover Illustration designed by Polar Engine Studio
Translation © Pavla Kubešová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7469-6
ISBN e-knihy 978-80-253-7470-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7484-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-253-7485-6 (1. zveřejnění, 2025) (MOBI)

*Těm, kteří se cítí jako břídilové,
ale i přesto se ze sebe pořád
snaží vydat to nejlepší.*

HLAVNÍ KONTINENT

PŮLMĚSÍČNÍ KONTINENT

BARIÉROVÉ OSTROVY

GRAYSTON

ZÁPADNÍ
MHASHAN

QUI

NORIN

XIA

LAU

SILME

KŘÍŽOVATKY

YON

ORE

ANTO

POHEAT

PRŮSMYK

DAMACIUM

SORICIUM

JEZERO
IO

AIDA

SEVERNÍ
SHALDAN

DOLARIAN

EFER

VARGA

BALLAST

OFOK

WARICH

RISEN

VENMIR

MERU

CARSOVIA

LUTH

FRANFURT

REPUBLIKA
QWINT

Eiro, jsi připravená?“ zavolala Alyss přes dveře. „Eira dál zírala na dýku, kterou držela v ruce. Od zlaté rukojeti až po žlábek v širší části čepele byla ve všech ohledech totožná s tou, již bodla Ferrovi do srdce. Včera jí jeho krev protekla mezi prsty stejně rychle, jako ho opustil život.

„Eiro?“

Zavřela oči. Za víčky na ni ale čekaly výjevy z plesu. Tanec s vhodnými muži, které pro ni vybrala Deneya, pak Cullen, zjištění, že se zasnoubil, Ferro... Přinutila se oči zase otevřít a silou zahнала poslední vzpomínku. Ferro ji pronásledoval už dost dlouho, ale ona s ním skoncovala. Už jí nemohl ublížit.

Jeho otec však stále mohl.

Dýka, kterou svírala tak pevně, až jí zbělely klouby, se jí v ruce chvěla. Ulvarth byl vůdce Pilířů, muž, který tvrdil, že je Šampionem bohyně Yargen, a který toto tvrzení využíval, aby vybičoval své fanatické stoupence k naprostému šílenství. Její magie se zanořila do dýky a přitáhla

ozvěnu jeho hlasu, který zněl stále stejně ostře a strašlivě jako v prvním tuctu případů, kdy mu naslouchala:

Eiro Landanová, opravdu sis myslela, že mě můžeš zničit? Ne, pošelilé děvče. Hry jsou teprve na začátku a já jsem ten, kdo určuje pravidla. Doufám, že ty a tví přátelé z Temného ostrova jste ochotni bojovat, jako by na tom závisel váš život.

Další zaklepání rozptýlilo její pozornost.

„Ano, promiň, už jdu.“ Eira rychle vstala a otočila se, aby zabalila dýku do oblečení, a pak celý raneček položila do kufru na deníky pirátské královny Adely a přikryla ho zbývajícími kusy oděvů. Když se pootevřely dveře, prudce víko kufru zaklapla.

„Potřebuješ s něčím pomoci?“ zeptala se Alyss a nakoukla dovnitř.

„Děkuju, ale ne, myslím, že mám všechno.“ Opravdu nebylo moc co balit. Stěží jí docházelo, že je na Meru už několik týdnů. Většinu času totiž strávila v podzemí, vrháním se do nebezpečí a následným prcháním od něho. Na prohlídku pamětihodností ani na vzpomínky, které by si přivezla domů, nebyl čas a teď taky nebude, protože stále někam utíkala. Tentokrát měla namířeno ke koloseu, které čekalo za Risenem. Spěchala, aby bodla tuhle novou dýku do Ulvarthova srdce.

„Jak se cítíš?“ Alyss mírně ztišila hlas. Její smaragdové oči prozrazovaly hluboké obavy, které už několik týdnů narůstaly.

„Omlouvám se, že ti pořád způsobuju starosti.“ Eira věnovala přítelkyni unavený úsměv.

„Dělám si je jen proto, že mi na tobě záleží. Tak to přátelé mají. A bohové vědí, že v téhle skupině je rozhodně potřeba někdo, kdo se stará. Ale nevyhýbej se mé otázce. Takže, jak se cítíš?“

Bývaly doby, kdy se Eira za každou cenu vyhýbala upřímné odpovědi. Skrývala duchy, kteří ji pronásledovali, vyskakovali ze stínů a ve chvíli, kdy se dostali na světlo, se zase vypařili jako zlý sen. Ale ta doba skončila.

Eira měla na světě jen málo lidí, na něž se mohla spolehnout, a Alyss byla jednou z nich.

„Jako bych včera zabila člověka.“ Eira se zadívala na svoje prázdné ruce. Na dlaních ji pálil chlad přízračné dýky. V uších jí zněla Ferrova a Ulvarthova slova, všechno, co řekli, i všechno, co neřekli. Cítila neustálou přítomnost hrozby, jež se nad ní vznášela. „Ať se umyju, kolikrát chci, pořád na prstech vidím jeho krev. Pořád vidím oči shromážděných lidí, kteří se na mě dívali, jako bych byla chladnokrevná vražedkyně. Jako by se konečně dočkali toho, na co od mých patnáctin čekali. Tak takhle se cítím.“

„Ty víš, že jí nejsi, vid’ že ano?“ Alyss se nepatrně zamračila.

Možná jí budu muset být, mihla se Eira hlavou temná myšlenka. Ale prozatím si tu nepěknou úvahu nechala pro sebe. „Už si tím nejsem jistá.“

Alyss si povzdechla a zavrtěla hlavou. „Kéž by zahájení turnaje odložili. Po tom, co se seběhlo včera v noci, by to měli udělat.“

Eira pokrčila rameny. „Jsem upřímně ráda, že to neudělali. Teď mám aspoň dostatek motivace, abych se vypořádala se vším, co mi postaví do cesty.“

Představa, že by jen nečinně seděla, jí připadala nesmírně tísnivá. Zdrcující. Zůstat sama se svými myšlenkami bylo to poslední, co Eira chtěla. I kdyby ji obklopovali přátelé, stále by byla vydána na milost a nemilost vlastní mysli. Takže turnaj by jí mohl poskytnout něco, na co se soustředit. Díky němu by mohla mít pocit, že dělá pokroky, i kdyby jí Ulvarth stále unikal.

„Jestli se budeš cestou na turnaj tvářit takhle zuřivě, určitě vyhrájeme.“ Alyss se povzbudivě usmála, snažila se odlehčit atmosféru. Eira se pokusila její úsměv opětovat. Alyss vzala Eirinu brašnu, zatímco Eira popadla svůj kufr. „Přinejmenším doufám, že to pro tebe bude zábavné rozptýlení.“

„Nemůžu se nechat rozptylovat. Ulvarth je pořád někde venku, a dokud tam bude, nikdo z nás není v bezpečí.“ Eira se chystala povědět svým

přátelům o Ulvarthově hrozbě hned, jakmile k tomu bude vhodná příležitost. Se sloužícími a rytíři hemžícími se ve vedlejší místnosti k tomu ale právě ideální příležitost nebyla.

„Opravdu si myslíš, že ho zvládneme zastavit?“

„Myslím, že nemáme na vybranou, nikdo jiný nás totiž nebere vážně.“ Eira taky potřebovala říct Alyss, co se stalo s Vi a Taavinem v archivu. Jenže od rána tu bylo nepřetržitě rušno.

„Vím jistě –“

„Jste vy dvě připravené?“ zavolal na ně Levit z obývacího pokoje, a přerušil tak Alyss.

„Ano,“ odpověděla Eira, než mohla Alyss pokračovat. „Promluvíme si později, mám ti toho hodně co říct,“ zašeptala a kývla na svou přítelkyni.

Alyss vyšla napřed, ale Eira se ještě zastavila u dveří a naposledy se rozhlédla po místnosti.

Strávila v tomhle sídle v samém srdci Risenu jen pár týdnů, což jí připadalo jako mžik a zároveň jako celá věčnost. Právě v tomhle pokoji si poprvé vyslechla Ferrovu dýku, právě odsud ji Ducot poprvé přišel doprovodit do podzemí. Jako by pořád slyšela zadunění, když Arwin ve své ptačí kůži narazila do okna, aby zvěštovala konec Stínového dvora, jak ho Meru znalo.

Nekonečné myšlenky a vzpomínky se rozplynuly ve chvíli, kdy očima spočinula na posteli.

Tam s Cullenem sdíleli svou jednu jedinou noc vášnivé lásky. Nebo toho, o čem si myslela, že je to láska... Eirě narostl v krku knedlík a najednou měla pocit, že nemůže dýchat. Cullen v ní zažehl oheň, který roztavil všechny její obranné valy, pohltil ji i veškerý její zdravý úsudek. Ze semínka lásky, které pro něho kdysi zasela, zbyla jen ohořelá slupka, v níž se skrývala prázdnota. Než ji spálil, ta láska nikdy nedostala ani šanci pořádně rozkvést.

Eira zatlačila svou ledovou magii těsně pod kůži a zastavila ruměnc, který jí v patách za magií stoupal po krku. Ano, Cullen rozdmýchal oheň, který způsobil, že se rozhořela. Ale teď bylo po všem. Nastal čas ošetřit si rány a jít dál.

„Tohle je všechno, vid’, Eiro?“ zavolala na ni Alyss přes rameno.

„Ano.“ Eira se připojila ke všem ostatním v obývacím pokoji – ke všem kromě Cullena, naštěstí. Levit stál u krbu a dirigoval nosiče, kteří odnášeli kufry a tašky dolů ke kočárům. Když zrovna nebyl zaneprázdněný udílením pokynů, mluvil tlumeným hlasem s rytíři královny Lumerie, kteří stáli přede dveřmi. Eira neslyšela, o čem si povídají, ale rytíři se tvářili velmi znuděně, zatímco Levit byl, aspoň podle jeho zuřivé gestikulace, značně rozčilený.

„Moc vám děkuji, že je odnesete dolů,“ řekla Alyss elfimu nosiči, který si přebíral Eirinu tašku. Jeho společník popadl její kufr dřív, než ho Eira stačila položit na zem. Byla si jistá, že mužův nevládný pohled nebyl dílem její představitivosti, ale vědomě ho ignorovala.

„Kde je Cullen?“ Znovu se rozhlédla kolem sebe, aby se ujistila, že ho nepřehlédla. Dveře jeho pokoje byly otevřené, ty samé dveře, k nimž ji přitlačil a –

Zahnala tu myšlenku. *Skončilo to. Mezi nimi to skončilo.* Opakovala si to pořád dokola, dokud tomu neuvěřila. Nezáleželo na tom, jak živá byla vzpomínka na jeho blízkost nebo na rozkoš, kterou jí přinesl... ty kdysi sladké vzpomínky zradou zhořkly.

„Odešel už dřív. Myslím, že se pro něho stavil otec. Yemir chtěl, aby se svezl v kočáře hodnostářů.“ Noelle nepatrně nakrčila nos.

Podle jejího výrazu a dřívějších výroků Eira vytušila, že Noelle tu představa považuje za nesmírně odpudivou. S čímž Eira naprosto souznila. Před očima stále měla tu druhou mladou ženu s kudrnatými, kaštanově hnědými vlasy a ostrými zelenými očima, oblečenou v barvách republiky Qwint, která seděla až příliš blízko něj, zatímco spolu probírali svatební

plány. Přemýšlela, jestli Lavette tuší, že Cullen strávil noc před plesem s ní. Pochybovala o tom. Cullen byl zbabělec, když ji zatáhl do postele, přestože věděl, že je zadaný. Nejspíš se bude jako zbabělec chovat i k Lavette. A Eira na zbabělce neměla čas.

„Dobře,“ sykla.

Alyss překvapeně zamrkala. „Stalo se mezi vámi dvěma něco? Je to kvůli tomu, že na ples tančil s někým jiným?“

„Jde o mnohem víc,“ vzdychla Eira. Její přítelkyně poznaly, že se okolnosti mezi ní a Cullenem dramaticky změnilly. Samozřejmě si toho všimly. Ale ona zatím neměla odvahu ani čas jim to vysvětlit.

„To jsem předpokládala. Ty nejsi člověk, který by jednal unáhleně, pokud jde o nepodstatné záležitosti. Jde-li o důležité věci? Pak ano, a často. Ale u nepodstatných? Pochybuju.“ Noelle si upravila sponky ve vlasech. Od hlavy až k patě se ozdobila západními rubíny. Zářily jí ze sponek a jako luxusní pouta ji tížily na zápěstích a obepínaly jí krk.

Levit přešel kolem nich, čímž poskytl Eire příležitost změnit téma.

„Vidím, že Noelle už dostala drahokamy, které jsme si měli vzít na zahajovací ceremoniál,“ obrátila se na učitele. „Zmeškala jsem snad něco?“ O lesklé kamínky se sice nezajímala, ale chtěla vědět, jestli události týkající se Ulvartha a Cullena měly takový vliv, že jí byl upřen dar takové hodnoty.

„Tyhle nejsou ze Solarisu,“ řekla Noelle dřív, než stihl odpovědět Levit. „Je to jen malá ukázka drahokamů z dolů patřících mé rodině.“

„Chlubilko.“ Eira se neubránila hravé poznámce.

„Dostali jsme pokyn, abychom se pochlubili mocí a bohatstvím Solarisu. Není moje chyba, že toho mám *hodně*, co stojí za to ukázat, přičemž některé věci jsou několik staletí staré.“ Noelle přejela konečky prstů po pečlivě spletených copech svých dlouhých černých vlasů.

„Drahokamy pro zahajovací ceremoniál jsem dosud nevybalil, naopak, nechal jsem je zabalené naložit na vůz. Myslel jsem, že to tak bude

lepší a bezpečnější,“ vysvětlil Levit. „Můžete si je nasadit, až se budete převlékat po příjezdu do vesnice šampionů. Lidé je tak na vás poprvé uvidí až při zahajovacím ceremoniálu.“

„Jen si představte, jak báječně budu vypadat s dalšími drahokamy.“ Noelle si prohlédla své náhrdelníky, jako by se snažila přijít na to, kam by mohla přidat další kameny. Kdyby si jich na sebe vzala ještě pár, nejspíš by se pod jejich vahou zhroutila.

„Ty vypadáš vždycky báječně.“ Alyss chytila Noelle za loket a lehce ji poplácala.

„Nemůžeš mít větší pravdu, má moudrá přítelkyně.“

Skutečnost, že si ty dvě tak dobře rozuměly, vyvolala na Eiríných rtech lehký úsměv. Nikdy by nečekala, že se Noelle stane jednou z jejích nejbližších přítelkyň a spojenců. Kdyby jí to někdo řekl před rokem, nevěřila by mu. A vidět, že s Noelle dobře vychází i Alyss... to byla jedna z mála příjemných změn v jejím světě.

„Zmínil jste se o vesnici šampionů?“ zeptala se Levita dřív, než se konverzace stačila příliš odklonit od tématu. „Myslela jsem, že jedeme do kolosea.“ Zvěsti o koloseu už poslouchali celé týdny, zatímco trénovali v aréně v Risenu, a Eira byla víc než připravená ho konečně spatřit na vlastní oči.

„Šampioni jednotlivých národů zůstanou ve vesnici připojené ke koloseu, aby se zabránilo jakýmkoli nespravedlivým výhodám. A když už o tom mluvíme, právě z toho důvodu se spolu rozloučíme.“

„Cože?“ Eíre zazvonila v uších Ulvarthova slova o tom, že budou oddělení od svých průvodců a strážců.

„Dohlížitelé a učitelé už nebudou se soutěžícími. Už vám nemůžeme poskytovat pomoc ani vedení. Od této chvíle je to váš turnaj a je jen na vás, zda zvítězíte, nebo prohrájete,“ promluvil Levit vážným tónem. „Věřím, že budete všichni dobře reprezentovat Solaris, i když vám nebudu stát za zády.“

Eiře neuniklo, jak na ni koutkem oka pohlédl. Nasadila sebevědomý úsměv a odolala nutkání připomenout mu, že ani jeho přítomnost jim nezabránila dostat se do potíží. „Samozřejmě. Ale strážte tam budou, ne?“

Levit přikývl. Tím Eiru aspoň trochu uklidnil, ačkoli Ulvarth už dokázal, že mu nedělá potíže protančit kolem Lumeriiných rytířů.

„Opravdu turnaj začne už dnes? I po tom... co se stalo včera večer?“ zeptala se Alyss opatrně.

„Měl jsem stejnou otázku,“ pronesl Levit vážně. „Zdálo se mi to přehnané po...“ Odmlčel se a pohlédl Eiřiným směrem.

„Nemusíte kolem toho chodit po špičkách. Já vím, co se tam stalo – byla jsem u toho,“ pronesla Eira. „Jsem v pořádku.“

Alyss natáhla ruku a jemně se dotkla jejího ramene. „To si můžeš myslet, ale –“

„Alyss.“ Eira pevně chytila kamarádku za ruku a snažila se jí dát najevo svou sílu a vyrovnanost. „Já jsem ten, kdo rozhoduje o tom, jak mi je a jak mi není. Od tebe potřebuju, abys mi věřila... a taky abys věřila, že za tebou přijdu, kdyby se to změnilo.“

„No, každopádně i poté, co se na plese objevily Pilíře a nastal ten hrozný chaos, trvá královská rodina neústupně na tom, že vše musí proběhnout podle plánu,“ pokračoval Levit s větší jistotou. Eira mu byla vděčná, že jí navzdory všem okolnostem dává takovou důvěru. „Nerozumím tomu. Ale nejspíš si myslí, že dokončení smlouvy se i bez toho už dost zpozdlilo.“

„Mohli by ji prostě podepsat a pak využít turnaj k oslavě,“ zamyslela se Alyss, stiskla Eiře ruku a poté ji zase pustila.

„Takhle to nefunguje,“ namítla Noelle. „Obřady a velkolepá představení jsou důležité. Ukazují hrdost a sílu. Smlouva podepsaná ve spěchu by mohla být považována za podezřelou. Nehledě na to, že se na poslední chvíli můžou vést další jednání, která třeba probíhají v zákulisí... A kdo ví, co ještě.“

Vi a Taavin se zdáli být trochu nervózní, když se s nimi Eira předtím setkala v archivu, a to ji nutilo přemýšlet, co mohlo být důvodem. *Musíš nám začít věřit... vidíme celý obraz*, prohlásila Vi. Co dalšího bylo ve hře, o čem Eira neměla tušení? Nebo se korunní princezna a její snoubenec jako všichni šlechtici jen snažili, aby to vypadalo, že mají vše pod kontrolou?

„Až dorazíte na místo, dozvíte se toho o obřadech mnohem víc. Ale kočáry už čekají dole a my dnes máme nabitý program. Takže bychom se neměli déle zdržovat.“ Levit vyrazil z obývacího pokoje.

Noelle mu byla v patách. Za ní následovala Alyss. Eira se obrátila k odchodu, ale znovu se zachytila vzpomínek. Přejela prsty po křbové římse u dveří, kde byla na jedné straně uschovaná původní dýka a na druhé tajná chodba ke Stínovému dvoru.

Co se stalo s Harrotovou, hospodyní tohoto panského domu, jejíž křestní jméno bylo Yewin a která byla Ferrovou matkou? Vi a Taavin Eiře řekli, že ji zatkli. Ale co to ve skutečnosti znamenalo? Bylo její uvěznění pevnější a trvalejší než Ulvarthovo? Nebo Yewin také vyklouzne do noci a stane se pro ně další hrozbou?

Když počkáte dost dlouho, může se vaším nepřítelem stát úplně každý.

„Jsi připravená?“ zeptala se tiše Alyss a vyděsila Eiru tak, že málem vyskočila z kůže. Zároveň jí ale vyhnala z hlavy těžké vzpomínky, jako by za denního světla byly jen o málo víc než noční můry.

„Ano.“ Eira držela svou magii přímo pod kůží a v pohotovosti. Zachovávala si chladnou hlavu a vyrovnané emoce. „Nikdy jsem nebyla připravenější.“

Dole panoval naprostý zmatek. Hluk z kufrů narážejících do sebe, vzrušený hovor ostatních soutěžících a štěkání rozkazů k nim dolehly mnohem dříve, než se ocitli v přízemí. Zvuky se mísily s vůní čerstvě vyleštěných kožených bot a květinových parfémů vyrobených z exotických květů.

Delegace elfů už byla na odchodu. Všichni na sobě měli zdobená povlávající hedvábná roucha s vrstvami šifonu, která proměnila hlavní vstup v mlžný barevný opar. Eira se zastavila na schodech a obdivovala jejich půvab a módní styl, jež se tolik lišily od všeho, co znala.

Pár bouřkově šedých očí se otočil jejím směrem a nějak se, uprostřed davu a všeho toho shonu, setkal s jejím pohledem.

Před včerejším večerem ho zahlédla jen z dálky mezi ostatními elfími soutěžícími, ale pak ho Deneya zapsala na její taneční pořádek jako jednoho z vhodných tanečníků, a tak ji teď Olivinovy éterické rysy okamžitě upoutaly. Dnes si sčesal vlasy jen nedbale, nebo se mu uvolnily z účesu, který měl včera večer. Tmavé prameny mu poletovaly kolem ostrých

rysů tváře stejně beztlížně jako šifonový plášť, jež měl připevněný na ramenou a který rámoval jeho postavu jako pavučinová křídla.

Ani jeden z nich neuhnul pohledem. Eira přemýšlela, jestli Olivin nečeká, až něco řekne. Nebo možná ona čekala, až něco řekne on. Jenže tenhle muž byl Stínem. Pokud tedy události uplynulého dne nezměnily jeho názor na měnící se síly v Risenu. Možná čekal na to, až Eira udělá první krok. Až mu dá signál. Vteřina se prodlužovala a pak... jejich spojení přerušil, otočil se a odešel.

Ne... rozhodně nezměnil názor. Neměl důvod, aby jeho důvěra ve Stínový dvůr zmizela. A u ostatních Stínů to zřejmě bylo stejné. Zůstaly věrně Přízrakům – nadále důvěřovaly Deneye, Lornovi a Rebec tak jako předtím. Navzdory tomu, že nevědomost a pýcha těch tří vedla k tomu, že byl dvůr téměř zničen, oni stále vyžadovali bezvýhradnou oddanost.

Ale Ducot to možná viděl jinak. Eira měla vždycky pocit, že je trochu jiný než ostatní Stíny. Nepůsobil jako až tak slepě oddaný stoupenec. Jenže bez ohledu na to, jak smýšlel o dvoře, teď dával najevo především to, co si myslel o *Eiře* – po tom, co udělala.

A co si o ní myslela Deneya? Velitelka toho všeho, žena, která Eiru vtáhla do zákeřného světa plného intrik...

Eira si představila Deneyu hluboko v podzemí Risenu, jak se naklání nad stolem a vládne tomu, co po útoku Pilířů zbylo ze Stínů. Opustí přestavbu podzemního útočiště a přijede na venkov na turnaj? Nebo zůstane tady a bude pátrat po Ulvarthovi? Kdyby byla chytrá, odjela by na venkov. Ulvarth se chystal provést svůj další tah na hrách – aspoň tolik Eira pochopila z jeho dýky a hrozeb.

Ať vyhraje ta lepší, pomyslela si. Deneyiny Stíny proti ní a jejím přátelům. Nevěděla, kdo se dostane k Ulvarthovi jako první, ale měla temnou jistotu, že ne všichni tohle setkání přežijí.

Protože se před branami shromáždilo velké množství občanů, směla na nádvoří vždy jen jedna skupina soutěžících. Solariský kontingent se

za dvoukřídlymi dveřmi panského domu schovával před slunečním světlem a sledoval, jak soutěžící z Meru za velkých fanfár a potlesku nastupují do kočárů.

„Je vidět, kdo má výhodu místní podpory,“ zhodnotila Alyss.

„A představte si, jak to asi bude znít na stadionu.“ Noelle si hrála s jedním ze svých prstenů. Vypadala téměř nervózně, což byl oproti jejímu obvykle sebejistému postoji nezvyklý stav.

Eira se konečky prstů lehce dotkla hřbetu Noelliny ruky. „To bude v pořádku. Nejhlasitější potlesk ti soutěž nevyhraje.“

„Výborně řečeno,“ pochválil ji Levit. „Vyhraje ji síla vaší magie, díky které nemá Solaris konkurenci.“

„Odkdy jste takový nacionalista?“ zamručela Eira, když se Levit znovu otočil dopředu. Stále více a více si uvědomovala oči a uši, které ji obklopovaly. Levit byl vždycky její oblíbený učitel, protože ho stejně jako ji fascinoval svět mimo Solaris. Nezíral slepě do žhnoucího slunce, ale snažil se učit a respektovat magie a kultury všech národů za hranicemi.

„Myslel jsem si, že jsem spíš inspirativní,“ řekl Levit, i když přitom sotva pohnul rty.

Eira si pobaveně odfrkla. „Děkuju, že se snažíte povznést morálku.“

„Už tak jste to měli všichni dost těžké. Doufejme, že si teď konečně budete moct užít turnaj.“ Věnoval jí úsměv, který se mu Eira pokusila oplatit. I po tom všem, co se stalo, v ní Levit stále viděl svou nejlepší žákyni a spřízněnou duši. Cítila to ve vřelosti, se kterou se k ní stále choval. Svým způsobem pro ni dělal, co mohl. Báł se o ni. Byl tam pro ni.

Ale ani tak neměl tušení o tom, co přijde. V tom smyslu byl jen dalším člověkem, který tvrdil, že má vše pod kontrolou a myslí na její zájmy, ale nakonec ji v nejlepším případě zklame a v nejhorším opustí, jakmile přestane být užitečná.

„Dobře, teď jste na řadě vy,“ oznámil jeden z rytířů královny Lumerie, když na druhé straně vzdálené brány zastavil další kočár. „Prosím,

abyste jakékoli interakce s davem omezili na minimum – před zahajovací slavností, která se bude konat dnes odpoledne, jsme v časovém presu.“ Odšrtl si na seznamu několik věcí a dodal: „Máte otázky?“

„Jak daleko od města je koloseum?“ zajímala se Eira, která ve skutečnosti hlavně chtěla vědět, kolik času stráví v kočáře, a jak dlouho tedy budou zranitelní. Všichni včetně Ulvartha přesně věděli, kde se právě nachází. Už jí řekl, že si pro ni přijde, a kdyby byl chytrý, udeřil by rychle.

„Standardně – bez davů – asi hodinu cesty. Ale vypadá to, že se celé město vylidňuje a všichni směřují právě tam.“ Rytíř si povzdechl. „Doufám, že na místo dorazíme během dvou hodin. Koloseum a vesnice nemohly být postaveny blíž rozrůstajícího se Risenu kvůli nárokům na prostor.“

Dvě hodiny... ale po celou dobu je mělo hlídat mnoho párů očí. Pokusil by se Ulvarth zaútočit zrovna teď? Kočár elfích soutěžících zatím moc daleko neujel. V podstatě pojedou v řadě za sebou. Útočníci by je mohli v klidu napadnout – jednoho po druhém.

Pomalů se nadechla nosem.

„Jestli se vám z houpání kočáru udělá nevolno, v kapse dveří je kandovaný zázvor,“ nepochopil rytíř její váhání. Byl to další zářný příklad selhání údajně odpovědných osob. Ten útok včera večer byl namířený na všechny. Ferro byl ale mrtvý – díky ní – a všichni si teď zřejmě mysleli, že Pilíře už pro ně neznamenaají problém.

„Děkuju,“ přinutila se Eira říct navzdory svým výhradám.

„Mohli bychom na cestu dostat nějaké víno?“ Noelle na muže zamrkala řasami. „Pomáhá mi uklidnit žaludek.“

Rytíř se nepatrně zamračil.

„To není nutné,“ vložil se do toho Levit a otočil se k nim s úsměvem a zářícíma očima. Eira od něho nečekala takové emoce. „Dávejte na sebe pozor, chovejte se slušně a bojujte jako žár slunce.“

„Děkujeme vám za všechno, co jste pro nás udělal.“ Noelle se přestala shánět po víně, vřele se na něho usmála a stiskla mu paži.

„Opravdu si vás vážíme,“ dodala Alyss.

Předními zahradami se rozlehlo ostré písknutí.

„Dobře, tak tudy, prosím.“ Rytíř vykročil vpřed. Noelle se vztyčenou hlavou vyrazila dlouhými a stejnoměrnými kroky za ním.

Eira se ještě na okamžik zdržela a upřeně se na Levita zadívala. Rozpráhl paže a ona se bez přemýšlení pohnula a dovolila mu, aby ji pevně objal. I ji teď pálily oči. Levit nebyl dokonalý, ale byl tady – stálá konstanta, když ji ostatní opatrovníci v jejím světě opustili. Byl vždy na její straně, jak nejlépe to uměl, a vždycky si o ni dělal starosti.

„Ohromíš svět. Všichni, blízko i daleko, budou znát tvé jméno,“ zašeptal. „Já to prostě vím.“

„Doufejme, že v dobrém slova smyslu, aspoň pro jednu.“ Eira se odtáhla a usmála se.

Učitel se zasmál. „Věřím v tebe.“

„Aspoň jeden z nás.“ Lehce pokrčila rameny a otočila se. Alyssina ruka vklouzla do její a společně vykročily do slunečního světla.

Když prošly zahradami a vyšly z brány, neozval se bouřlivý potlesk, kterým lidé předtím vyjadřovali podporu elfům. To se dalo čekat. Ohlušující ticho však Eiru zaskočilo. Všichni shromáždění občané jen zírali.

Nakonec se hlavy začaly otáčet a dav zašuměl spěšným, tichým šepotem.

„To je ona.“

„Ta, co uhasila plamen.“

„Nepřítelkyně bohyně Yargen.“

„Spíš spasitelka.“

„Pohanka.“

„Chladnokrevně ho zabila.“

„Obyvatelka Temného ostrova.“

Ušima zachytávala jejich šepot stejně snadno jako magické ozvěny.

Ráno cestou do archivu se na ni pár lidí ošklivě podívalo, ale tohle bylo mnohem horší. Informace se roznesly po celém přeplněném městě a najednou jako by všichni věděli, kdo je.

Připomněla si, že kdysi dávno právě o tomhle snila. Chtěla být na Meru, dokonce v hlavním městě, a toužila, aby lidé znali její jméno. V budoucnu by si měla dávat větší pozor – nebo být aspoň konkrétnější – ohledně toho, co si přeje.

Zavrtávali se do ní očima. Jejich řezavé pohledy jí připomínaly dobu ve věži po *té* nehodě. Tehdy byla nejvíce nenáviděnou osobou mezi všemi čaroději v říši. Ostré pohledy davu se zařezávaly do jejího brnění a pátraly po slabinách. Najednou už nebyla ženou, ale vyděšenou dívkou. Dívkou, která si pokryla nitro ledem, aby se k ní nemohli dostat.

Eira zatnula ruce v pěst a zvedla hlavu. Nechtěla jim dopřát uspokojení z toho, že se jim podařilo zasáhnout její citlivé místo. Když nedovolila Ferrovi, aby se kvůli němu cítila malá, nedovolí to ani jim.

Eira, Alyss a Noelle opustily bránu a rytíři rozhrnuli dav, aby mohly projít. Shromáždění občané strkali do natažených paží Lumeriiných mužů a žen. Reptání davu bylo stále hlasitější.

„Ustupte. Udělejte místo, *prosím*,“ žadonil rytíř, který je vedl.

Eira si přitáhla Alyss blíž k sobě a vykročila za Noelle. Rozhlédla se kolem sebe a vnímala jen nepřátele – a potenciální nepřátele. Zachmuřené tváře. Hlasitá a drsná slova. Nenáviděli ji.

Každý z nich mohl být Pilíř.

Eira měla stažené hrdlo a snažila se naplno nadechnout. Zdálo se jí, že se dav zdvojnásobil. Bylo jich tolik, a ona jen jedna. Jestli nezačne bojovat o vzduch, brzy se udusí.

Alyss jí stiskla ruku a Eira vydechla. Svět kolem ní se kvůli nedostatku kyslíku roztočil, ale to už se naštěstí dostaly ke kočáru. Rytíř na okamžik zápasil s klikou dvířek a zrovna ve chvíli, kdy se mu je podařilo otevřít, ostré zasvištění přimělo Eiru přikřčit se.

Ve vzduchu vedle jejího obličeje se vznášel kámen velký jako pěst. Rytíři, kteří zadržovali dav, se kolem nich shlukli a vytvořili ochranný kruh s meči v pohotovosti. Kámen by jí neublížil, přinejmenším ne příliš vážně. Možná kdyby ji zasáhl do oka, ale –

„Obyvatelka Temného ostrova! Ničitelka plamene bohyně Yargen! Šampion, kterého si vyvolila sama bohyně, aby vládl její mocí, na ni se šle svůj planoucí, spravedlivý hněv. Zničí ji,“ vykřikla žena v davu. Eira se setkala s jejím chladným, ocelově šedým očima a nepatrně přimhouřila své vlastní. Nevěděla, jestli ta žena patří k Pilířům. Na jejích rysech nebylo nic tak výjimečného, co by Eiru během jejího pobytu v podzemí přimělo si jí všimnout.

„Mám ho poslat zpátky k ní?“ promluvila Alyss jedovatě, což u obvykle shovívavé zemělamačky nebylo běžné.

„Ne.“ Eira sáhla do vzduchu pro kámen a ucítila, jak se kolem něho ovívá Alyssina magie. Strčila kámen do kapsy a přála si, aby stejně snadno mohla uniknout z celé téhle situace. Rytíři už se prodírali davem a blížili se k ženě.

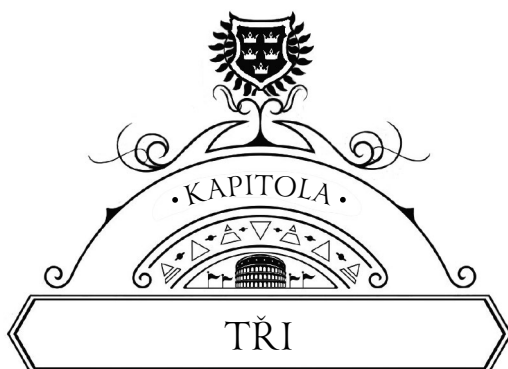
„Zapamatujte si můj obličej!“ promluvila žena spíš k lidem okolo sebe než k Eire. „Možná ho vidíte naposledy, protože mě uvězní za to, že říkám pravdu!“ Ženin krátký odpor rychle potlačili dva rytíři. „Svémi slovy chci podpořit Pilíře pravdy, spravedlnosti a světla! Tohle je varování pro vás všechny. Morálka tohoto města se rozpadá. Vaše královna vás zradila – uzavírá smlouvu s našimi nepřáteli. Vraťte se ke světlu dřív, než bude příliš pozdě, než vás Raspian všechny ztrestá! Šampion se vrátí, aby nás vedl! Ukáže nám světlo pravdy bohyně Yargen.“

V davu to začalo hučet. Ženino počínání některé povzbudilo, zatímco jiné vyděsilo. Nebylo jisté, na kterou stranu se misky vah nakonec přikloní, a Eira to rozhodně nehodlala zjišťovat.

„Pojďme,“ kývla na Noelle, která dav sledovala s morbidní fascinací a vražedným zábleskem v očích. „Čím dřív odsud vypadneme, tím lépe.“

„Souhlasím.“

Noelle nastoupila do kočáru. Eira a Alyss ji následovaly a posadily se vedle sebe, naproti ohňonošce. V momentě, kdy se zavřela dvířka, Eira zatáhla záclonky.

Promiň, ale já se chci dívat ven.“ Noelle se pohnula, aby záclonky zase roztáhla, ale Eira ji chňapla za zápěstí.

„Myslím, že nechceme, aby lidé věděli, že tenhle kočár je náš,“ upozornila ji.

„A já myslím, že už to stejně všichni vědí. Viděli nás, jak jsme sem nastoupily.“

„Všechny kočáry jsou stejné.“ Eira si toho předtím všimla. „Jakmile odsud odjedeme, nikdo nepozná, ve kterém kočáře sedíme my. Nechme to tak, ať se nestaneme ještě větším terčem, než už jsme.“ *Za předpokladu, že je nikdo nebude sledovat nebo že si nebudou předávat informace o kočárech, je nikdo nepozná.* Ačkoli bylo obojí pravděpodobné, Eira uvažovala v rámci nastavených mantinelů a neholdala zbytečně riskovat.

Noelle zapadla do sedadla. Z jejích ztuhlých ramen a lehce sevřených rtů Eira vyčetla, že se jí situace nelíbí, ale s řešením nakonec souhlasí. Po dlouhotrvajícím tichu, během něž byla slyšet jen píseň vrzajícího kočáru, se Noelle konečně zeptala: „Poznala jsi ji z doby, kdy jsi byla s nimi?“

Eira zavrtěla hlavou. Stíny vrhané záclonkami jí najednou připadaly temnější, zlověstnější. V duchu se ocitla zpátky v jámě, hluboko pod zemí, daleko od místa, kde existuje světlo a zvuky a kde se nachází i něco dobrého.

„Možná, že vůbec nepatřila k Pilířům,“ uvažovala Alyss nahlas v pokusu o optimismus. Neuvědomovala si, že ta myšlenka je ještě horší.

Kdyby ta žena patřila k Pilířům, pak by byla indoktrinovaná už dávno. Její názory, jakkoli hrozné, by měly logiku. Ale pokud byla ta žena normální občanka, pak by to znamenalo, že k těmto oddaným závěrům dospěla přes noc. Nebo že své hluboce zakořeněné názory nikomu nepřiznala, možná ani sama sobě, dokud se pro ně nenašlo východisko.

Eira se opřela, prohrábla si vlasy a uvědomila si, že souhlasí s Noelle – bylo by jednodušší, kdyby se mohla dívat z okna. O cestě na Meru snila celá léta. Možnost být tady byla důvodem, proč se navzdory nesouhlasu vlastní rodiny vůbec přihlásila do her. To a touha dokázat sobě a svému bratrovi, že nepotřebuje, aby o ni někdo na každém kroku pečoval. Pro co tak tvrdě bojovala a tolik toho obětovala? Pro to, aby se schovávala v kočáře, strachovala se o život a bála se šílence, který se snaží zničit všechno, co má ráda?

„Tohle je nuda. Když se nemůžu dívat z okna, pak očekávám, že se o zábavu postaráš ty,“ prohlásila Noelle ve snaze trochu odlehčit situaci.

Eira se pokusila o nucený úsměv, ale nevěděla jistě, nakolik se jí to podařilo. Ani jedna z kamarádek naštěstí její pokus nekomentovala. „Dobrá. Jaký druh zábavy máš na mysli?“

Noellin výraz zvažněl. „Co se stalo mezi tebou a Cullenem?“

Eira zasténala a zabořila se do sedadla.

„Nemusíš nám to říkat,“ poplácala Alyss přítelkyni po koleni.

„Ano, musí, protože potřebuju vědět, jestli mám dnes večer spálit každý kus jeho spodního prádla jako odplatu za to, že se k ní nechoval jako ke královně, kterou je.“ Noelle si založila paže na hrudi. Při pomyslení, že by Cullen musel protřpět celý turnaj bez spodního prádla, se Eira

ušklíbla. Řádně by se odřel. Ale když si ho představila bez prádla, jen tím přivolala záplavu vzpomínek na noc, kterou spolu strávili, a rychle z té krátké chvíle lehkovážnosti vystřízlivěla.

„Měla bych vám to říct.“ Eira zavrtěla hlavou, jako by tím chtěla rozptýlit vzpomínky, myšlenky a bolestné city, které ji ke Cullenovi poutaly. Kdyby se od něho dokázala odříznout – doslova a s chirurgickou přesností –, pak by to možná tolik nebolelo. Chvíli si masírovala hřbet ruky – místo, kde se jí on klouby své ruky dotýkal ten večer, kdy se spolu vraceli ze slavnostní večeře, na niž ji pozval. Nějak se jí ty malé doteky vryly do paměti stejně jako ty velké. A možná i víc. „Stejně byste se to brzy dozvěděly, a čím rychleji se přes to všichni přeneseme, tím lépe.“

„Nelíbí se mi, kam to směřuje.“ Noelle svésila ruce podél těla.

„Je zasnoubený... a ne se mnou.“ Eira znovu otevřela ránu. Snad už naposledy. Doufala, že teď se konečně začne hojit.

„Cože?“ vykřikly obě dívky najednou.

„Kdy?“ dožadovala se Noelle odpovědi.

„Jak?“ zalapala po dechu Alyss. „Teda, já vím, *jak* probíhají zasnuby, ale – *cože? S kým?*“

Eira zírala na své přiléhavé kalhoty – standardní oblečení členů solariské výpravy, které na sobě všichni měli už ve chvíli, kdy vyseďali z lodi. Cullenův otec Yemir ji už tehdy přejel odsuzujícím pohledem. Eira pro něho nikdy nebyla přijatelná... a věděla, že ani nikdy nebude. Bylo to zřejmé celou dobu, ostatně jí to taky u dvora otevřeně řekl.

„S Lavette z Qwintu,“ hlesla. „Nevšimla jsem si toho až do včerejšího večera. Došlo mi to, když tančili. Byla jsem tak zaujatá Pilíři a sama sebou, že jsem to dřív neviděla.“

„Mohla by ses mýlit, ne?“ chytila se Alyss naděje.

Eira zavrtěla hlavou. „Yemir to potvrdil.“

„Ten po moci lačníci parchant.“ Noelle se zamračila. „Každým krokem se snaží stoupat výš a výš. Příště uslyšíme, že zasnuby byly zrušeny, protože přesvědčil korunní princeznu Vi, aby přijala Cullenovu ruku namísto Taavinovy.“

Eiřin žaludek udělal salto a přistál vzhůru nohama. Naštěstí byla přesvědčená o vzájemných citech Vi a Taavina a věřila ve stabilitu jejich svazku, jinak by souhlasila s Noellinou chladnou kalkulací Yemirových záměrů.

„Jak to mohl svému jedinému synovi udělat? Ne. Zapomeňte na Yemira. Jak to *Cullen* mohl dopustit?“ Alyss určitě nečekala odpověď, ale Eira jí ji stejně dala.

„Cullen si myslí, že musí – že nemá jinou možnost.“

„Ale *proč*? Cullen je přece lord a dospělý muž.“

„Yemir je šlechticem jen *proto*, že jím je Cullen,“ připomněla jim Noelle. „Jeho rodina se dostala na výsluní jen díky tomu, že je Cullen prvním větroplavcem po tak dlouhé době a oblíbencem císařovny. Bez Cullena je Yemir zcela bezvýznamný muž.“

„Což vysvětluje Yemirovo jednání,“ zamyslela se Alyss. „Potřebuje, aby Cullen udržel tenhle život, kterému přikládá takový význam a podle kterého určuje svou hodnotu – aby hrál svoji roli a udržoval status quo. A pokud chce rozšířit svůj vliv, pak to musí pro oba udělat právě Cullen. Ale nic z toho nevysvětluje, proč mu Cullen tolik podléhá a nechává se jím využívat a ovládat.“

„Co když má jednoduše rád svou rodinu?“ nadhodila Noelle zřejmou věc.

„To je pravda. I ti, které není snadné milovat, si obvykle najdou někoho, kdo je má rád,“ povzddechla si Alyss.

Eira se kousla do rtu. Zнала důvody, proč Cullen ohnul hřbet a vyhověl otcovým požadavkům. Sám jí vyprávěl o tom osudném dni, kdy se nekontrolovatelně projevíly jeho schopnosti a přivolaly bouři, po níž

následovalo velké utajování, aby první větroplavec, který se objevil po Vhalle Yarlové, mohl být přiveden do Solarinu za zvuku fanfár, a ne v řetězech. Jejich rodina byla povýšena do šlechtického stavu, což jim umožnilo udržet si pověst. Yemir se stal senátorem a řádným dvořanem – bezpochyby proto, aby ostřížím okem dohlížel na Cullena a pevnou rukou odstraňoval všechny případné fámy. Byli dobře oblečení, uhlazení. Dokonalý obraz šlechtické rodiny s velkou budoucností. A Cullen byl pokračovatelem větroplaveckého odkazu Vhally Yarlové. *Princem z věže*.

A přitom celou tu dobu jeho vina dál hnisala, sžírala ho zevnitř a dusila ho hnilobou, kterou nic nedokázalo vyléčit. Eira byla jediná, kdo o tom věděl. Jediná, komu se Cullen svěřil... Opravdu ho po tom všem mohla odříznout?

„Nemůžu vám to vysvětlit do detailů... ale jemu opravdu velice záleží na rodině.“ Eira se chytla za kolena, zaklonila se a mohutným výdechem se snažila uvolnit napětí. „I když ho teď nenávidím, i když mi moc ublížil, nemůžu se s vámi podělit o to, proč si myslím, že to pro svoji rodinu musí udělat – proč na něj má Yemir takový vliv. Jednoduše mi to nepřísluší a nebylo by to správné.“

„Ty ho *nenávidíš*?“ zašeptala Alyss s vykulenýma, smaragdově se třpytícíma očima. To byla celá její kamarádka. Příšerně romanticky založená. Vidět ji tak omámenou Eíře pomohlo – chtěla být vyrovnaná pro ně obě, a to ji přimělo se ovládnout.

„V tom je víc než jen jeho zasnoubení,“ prokoukla ji Noelle. „Co se ještě stalo?“

Eira jim zatím řekla všechno... a neměla žádný důvod teď přestat. Navíc *chtěla* pokračovat. Opravdu chtěla, ale nebylo pro ni snadné najít správná slova.

„Tu noc před plesem – před dvěma dny,“ začala pomalu a každé slovo bylo těžší než to předchozí. „Cullen přišel do mého pokoje a strávili jsme spolu noc.“

„Intimně?“ ujistila se Noelle.

Eira přikývla. Alyss tiše vydechla.

„Takže, abych si to ujasnila – přišel za tebou, ačkoli věděl, že je zasnoubený s jinou a že to zasnoubení vyjde dřív či později najevo, a *přesto* se vplížil do tvé postele?“

Eira se zmohla jen na další přikývnutí.

„No, tak teď už je jasné, že jeho spodní prádlo shoří na popel a že bude mít velké štěstí, když mu předtím dovolím, aby si ho sundal.“ Noelle tak pěníla vztekem, že jí ze rtů vyšlehl ohnivý bič.

Eira se opřela a objala se pažemi. Poprvé za dlouhou dobu jí byla zima. Byl to chlad, jaký cítila po Marcusově vraždě v jezeře, i když tentokrát mnohem mírnější.

Když dokázala přežít ztrátu bratra... dokáže přežít cokoli.

Dokonce i to, že kdykoli zavře oči, stále vidí ohořelé zbytky svého srdce, které jí po Cullenově zradě zůstaly, a cítí v sobě prázdno temné jako bezdná jáma. Eira se odhodlaně nadechla, otevřela oči a zjistila, že její přítelkyně trpělivě čekají.

„Vážím si toho, že mě bráníte, opravdu. Ale netoužím po odplatě,“ řekla klidně.

„Ale –“

„Ne,“ přerušila Noellinu námitku. „Musíme se soustředit na nadcházející turnaj a na Ulvartha. Máme na práci důležitější věci než moji zraněnou pýchu a Cullenova špatná rozhodnutí. Tváří v tvář lidem, kteří by nám mohli ublížit, jsme silnější jako tým – a do něj patří i Cullen.“

„Ty mu odpouštíš?“ zeptala se Alyss.

„To nevím jistě.“ Eira se hořce zasmála. Ta otázka se zdála být tak jednoduchá, že by na ni měla znát odpověď. Tak samozřejmá, že by měla odpovědět bez rozmýšlení, ať už tak nebo onak. Jenže jí to jasné nebylo. „Myslím, že bych chtěla, ale nejsem úplně připravená. A byla bych ráda, kdyby se mi nejdřív omluvil.“

Noelle si odfrkla a skrz husté řasy se spatra podívala na Eiru. „Dej si poradit ode mě. Mužům, kteří podvádějí, nemá cenu odpouštět. Takoví muži jsou ti nejhorší z nejhorších.“

Eira si najednou vzpomněla na jeden večer během zkoušek, při nichž se vybírali soutěžící, kteří budou reprezentovat Solaris. V ten večer se dozvěděla, že její rodiče nejsou ti lidé, o kterých si to myslela. A v ten večer taky našla Noelle a Adama, jak se ve věži hádají kvůli jeho nevěře. Tenkrát se Eira rozhodla, že se musí zabývat důležitějšími věcmi než chovat zášť vůči lidem, kteří ji v uplynulých letech uráželi a dělali si z ní legraci.

„Usmířila ses s Adamem, než jsi odešla?“ zeptala se dřív, než si to stačila promyslet. Noelle se pomalu naklonila dopředu, takže připomínala velkou kočkovitou šelmu. Instinkt přiměl Eiru neklidně si na sedadle poposednout, i když věděla, že terčem Noellina hněvu není ona. „Neměla jsem se ptát.“

Ohňonoška se opřela lokty o kolena, propletla si prsty, svésila hlavu a pomalu jí zavrtěla. Když znovu vzhlédla, její tmavé oči byly plné žáru. „Ne, neudělala jsem to a ani to nemám v úmyslu. Naštvi mě, a jsi pro mě mrtvá – ať už doslova, nebo obrazně. Nehodlám investovat svůj čas do těch, kteří mi to nechtějí vrátit.“

„Takže pro tebe žádná zápletky s romantickým usmiřováním,“ zamumlala Alyss. „Ale dobře by mohl fungovat příběh o druhé šanci na lásku – teda až se naučíš znovu důvěřovat.“

„O čem to mluvíš?“ Noelliny rysy změkčil zmatek.

„Ráda si představuju, jak by vypadal milostný příběh každého z nás, kdyby byl napsaný. Pomáhá mi to odhadnout, co bude následovat v mých knihách,“ pokrčila Alyss rameny.

„Jestli nás měníš v postavy ze svých příběhů, pak je jasné, že prožíváš silnou abstinenci po milostných románech.“ Eira nad svou kamarádkou zavrtěla hlavou.

„Můžeš mi to mít za zlé? V celém archivu jsem našla jen jeden jediný romantický příběh! A navíc to byla nějaká naprosto nepravděpodobná povíadačka o elfím králi a lidské královně ve vzdáleném světě, kde se elfové běžně nevyskytují.“

„Na jak dlouho ti ten příběh vydržel?“ zajímala se Noelle.

„V noci jsem ho dočetla.“ Alyss nikdy nevydržela bez nové knihy o lásce, která zvítězila nad vším, déle než týden.

„Kéž by byl život tak jednoduchý jako jeden z tvých románů, Alyss,“ zamyslela se Eira tiše. Ale nic nebylo jednoduché a každou hodinou se všechno komplikovalo ještě víc.

„Nepřejeme si to snad všichni?“ povzdechla si Noelle a pak se mírně zasmála. „Kdybys tak mohla napsat, jak skončíme.“

Alyss na Noelle kývla a zachichotala se.

„Kéž bys mohla vyprávět naše životy. Pak bychom věděly, jestli jsou námi vybraní muži dobří nebo zlí ještě předtím, než bychom se s nimi odvážily zaplést.“ Eira věnovala své přítelkyni vědoucí a unavený úsměv, který jí Noelle oplátila.

„Nevědět to je součástí dobrodružství – součástí romantiky jako takové. Láska je něco, co rozkvétá tam, kde do té doby nic nebylo. Vzrušení z toho, že nevíš, jak to dopadne, a přesto máš odvalu otočit na další stránku,“ řekla Alyss.

„Ať si to neznámo a vzrušení nechá někdo jiný. Já jsem s romantikou skončila.“ Eira si založila paže.

„To neříkej,“ šťouchla do ní Alyss prstem. „Viděla jsem, jak šťastnou tě udělal.“

„Adam. Ferro. Cullen.“ Eira vypočítávala jména na prstech. „První mě podvedl zvlášť krutým způsobem. Druhý se mě pokusil zabít. U třetího se ukázalo, že je nechutně bezpáteční. S muži nemám nejlepší zkušenosti. Asi bych měla přestat, dokud mám náskok... ale vlastně už jsem pozadu.“

„Jsi na sebe příliš přísná,“ zamračila se Alyss.

„Myslím, že jsem na sebe přísná tak akorát.“ Eira zavrtěla hlavou. „Už se do žádné lásky nepohrnu... Musím se soustředit na turnaj a na to, abychom zůstali naživu.“ *A na zabití Ulvartha.*

Alyss se podívala na Noelle. Ta jen pokrčila rameny, prstem lehce nadzvedla záclonky a vyhlédla ven. Alyss si povzdechla. Když bylo jasné, že od ohňonošky nezíská žádnou podporu, obrátila svou pozornost zpátky k Eíře.

„Soustředit se na sebe není špatné,“ poznamenala tiše. „Ani být v budoucnu opatrnější, ani poučit se z předchozích chyb. Ale víš, co ještě není špatné?“

„Dám se poddat.“

„Milovat. Otevřít své srdce. Dovolit si být zranitelná,“ prohlásila Alyss zamyšleně. Teď už se na ni soustředila i Noelle. „Když sama sobě dovolíš být tam, kde můžeš milovat, tak už jen to stojí za oslavu. Kde někomu skutečně můžeš otevřít své srdce a kde můžeš druhého přijmout takového, jaký je, a sama být v jeho přítomnosti zranitelná. To je jedna z nejúžasnějších věcí, které jsme schopní. A i když ti to zatím nevyšlo, věřím, že jednou se dočkáš.“

„Pořád si myslím, že jsem s láskou skoncovala, aspoň na nějakou dobu,“ trvala na svém Eira.

„Potřebuješ se zotavit, to je rozumné,“ ustoupila Alyss. „Ale neříkej, že jsi s tím úplně skoncovala. Nepotřebuješ muže ani ženu ani nikoho jiného. Nicméně, podle toho, co jsem viděla, máš ráda společnost druhých. Myslím, že ses až příliš dlouho cítila odstrčená, že jsi zoufale toužila po tom, aby tě někdo miloval... že ti bylo příliš dobře, když jsi měla společnost, než aby ses jí navždy vzdala.“

Eira nakrčila ramena a vzala přítelkyni za ruku. Zkoumání sebe sama bylo bolestivé. A ještě bolestivější bylo pomyšlení, že je smutnou dívkou připravenou rozběhnout se ke každému, kdo je ochotný ji přijmout. Jak

to, že i po tom všem, co ji potkalo, stále touží vědět, že ji má někdo rád?
„Vždycky jsi měla jedinečný pohled na věc. Cením si toho.“

„Doufám, že to myslíš vážně.“ Alyss se jí podívala do očí. „Protože já to vážně myslím.“

„Já vím, že ano.“

„Dobře.“ Alyss jí stiskla prsty.

„Jsi opravdu mazaná, víš to?“

„Vidíš, ze všech mých milostných příběhů přece jen vzešlo něco dobrého.“ Alyss se usmála.

A zatímco kočár uháněl dál, rozhovor se ukolébál do ticha.

I když se Eira usilovně snažila setřást ze sebe dobře míněné rady své přítelkyně, její slova v ní nepřestala rezonovat. Byla protikladem všeho, co jí napovídal zdravý rozum. Část jejího já ji kárala, že je tak hloupá. Že se znovu a znovu dopouští stejných chyb. Jiná její část se ovšem neubránila myšlence, jestli to náhodou nepatří k životu – nebo k lásce.

Kolik chyb udělala většina lidí, než poznala, co je pro ně to pravé? Kolik laskavosti by jí ostatní dopřáli, kdyby jim to dovolila? A kolik by si jí měla dopřát ona sama?

Eira potlačila povzdech a nechala si své úvahy a obavy pro sebe. Nechtěla, aby ten zmatek viděly její přítelkyně. Přestože se jim otevírala, stále potřebovaly, aby byla silná. Navíc by pro ni stejně nemohly nic udělat. Zatímco se cestou městem za zataženými záclonkami měnily barvy a světlo, vychutnávala si ticho a setrvala ve svých myšlenkách. I když zranitelnost byla celkově dobrá vlastnost, ona ji měla v nadbytečné míře. A přebytek čehokoli byl špatný.

Navzdory sobě samé se vrátila k Alyssinu hodnocení. Její kamarádka měla nejspíš pravdu v tom, že Eiru těší, když jí někdo projevuje náklonnost. Samozřejmě, že měla Alyss pravdu, protože znala Eiru lépe než kdokoli jiný. Ale ta zoufalá touha stála proti Eíře.

Než příště otevře své srdce, bude si muset dávat větší pozor. Aby zmařila Ulvarthovy plány, musí postupovat opatrně – cílevědomě a promyšleně. Totéž bylo zapotřebí i ve věcech lásky. Kdyby se měla znovu zamilovat, musela by to udělat za svých podmínek. A teprve tehdy, až by se emoce v jejím nitru shodovaly s klidnou aurou, kterou se snažila vyzařovat navenek.

Když záclonkami začalo častěji pronikat sluneční světlo než stín, Alyss využila šance a pokradmu vykoukla ven. No jistě, budovy Risenu, které bránily slunci, byly pryč. S vědomím, že jsou venku z města, Noelle a Alyss rozhrnuly závěsy.

Lány zlata rozdělené živými ploty vytvářely prošívanou přikrývku zemědělské půdy, která se vlnila a rozplývala na obzoru. Na vzdálených zelených kopcích se pásly ovce, které v trávě vypadaly jako bílé nadýchané obláčky, co spadly z nebe. Bylo to nádherné.

Byla to muka.

Eiře bušilo srdce tak silně, až jí drnčela žebra. Musela zatnout prsty na nohou, aby se udržela na sedadle. Aby se nepozvracela. Když její emoce dosáhly crescenda, vrhla se k okénku, prudce ho otevřela a vystrčila hlavu ven. Z plna hrdla se nadechla vůně pšenice, naplnila uši hvízdáním pastýřů a na kůži ucítila teplo slunečních paprsků. Bylo to skutečné. Tohle všechno bylo skutečné.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Alyss, když se Eira posadila zpátky.

„Budu.“

„Co to bylo?“ chtěla vědět Noelle.

Znepokojený pohled jejích kamarádek ji rozčiloval, ale Eira ho překousla, protože jí tím dávaly najevo, že jim na ní záleží. Potřebovala je na své straně, aby zůstala silná a při smyslech.

„Tahle scénérie vypadá přesně jako iluze, kterou mi Pilíře ukazovaly za oknem, když jsem byla jejich rukojmí,“ přiznala. „Na vteřinu jsem podlehlá dojmu, že jsem zase tam. Že jsem ve skutečnosti nikdy neuprchla.“

„Teď jsi v bezpečí,“ ujistila ji Alyss. „Nemají tě.“

„Nemají,“ souhlasila Eira. „Ale v bezpečí nejsem. Nikdo z nás není. Než se dostaneme do vesnice, musím vám povědět ještě něco dalšího.“

„Pokud jde o tebe, *vždycky* je tu ještě něco dalšího, že?“ Noelle si povzdychla, vytáhla si z vlasů sponky a nechala si copy spadnout na ramena, aby se mohla pohodlněji posadit.

„Bohužel.“

„Přála bych si, abys aspoň jednou řekla, že máš všechno pod kontrolou a že jsi v pohodě.“

„Kdybych byla tak nudná, tak bys mě neměla ráda.“ Eira v to přinejmenším doufala a statečně se usmála. Noelle jí úsměv našťestí oplatila. „Dnes ráno si mě Vi a Taavin pozvali do archivu...“ Eira jim rychle povyprávěla o krátkém setkání s korunní princeznou a Hlasem bohyně Yargen, o tom, co jí ohledně turnaje nabídli a jak z toho pochopila, že by se mělo jednat o nějaké výhody, které se budou svým způsobem týkat úplně všeho. Nezapomněla zmínit ani to, jak Vi a Taavin rychle zavrhlí myšlenku, že by Ulvarth mohl být naživu. Pak jim ještě dlouze vyprávěla o dýce, kterou našla, a o tom, co z ní vyslechla. „... takže jsme na to sami a Ulvarth jde po nás.“

„No, minimálně jde *po tobě*.“

„To bylo zbytečně kruté.“ Alyss na Noelle zakoulela očima.

„Svůj návrat připravuje už celá desetiletí a jednotlivé kousky skládačky zapadají na své místo,“ trvala na svém Eira. „Viděly jste, že lidé mají pochybnosti o plameni – o svých vládcích. Vytvářením problémů, které může vyřešit jen on, problémů mimo ekonomiku nebo politiku, problémů božského druhu se Ulvarth snaží obyvatele vyděsit a přimět je, aby ho následovali. Chce je přesvědčit, že je božským balzámem na jejich pozemské bolesti.“

„Neodsuzuj obyčejné lidi z Meru tak rychle jen proto, že si na tobě v Risenu někteří vylili vztek,“ poznamenala Noelle.

„Já je neodsuzuju. Ale opravdu věřím, že je to známka hlubšího problému – že Pilíře vyzrály na královnu Lumerii, na její rytíře i špehy, kteří začali být samolibí. Časy se mění a změna plodí strach a nejistotu. Lidé jsou otevřenější k vyslechnutí Ulvarthova poselství. Nevím, co chce předvést příště, ale nejvhodnější příležitost k tomu bude mít právě během her. Tam se bude soustředit veškerá pozornost. Bud' se z toho pokusí udělat svoje vlastní představení... nebo se zaměří na Risen, který v tu dobu bude bez obrany.“

„Opravdu si myslíš, že my tři máme proti nim nějakou šanci?“ zeptala se Alyss.

„Čtyři, pokud počítáme i s Cullenem,“ upřesnila Noelle.

„Já s ním pořád počítám.“ Eira neviděla jinou možnost. Bez ohledu na to, co se mezi nimi stalo, byl Cullen stále jedním z nich a ovládal velmi silnou magii. Aby udržely sebe – a snad i všechny ostatní – v bezpečí, potřebovaly veškerou pomoc, kterou mohly dostat. „A opravdu si myslím, že máme šanci, Alyss. Ale i kdybychom neměli... musíme to zkusit. Jaká je jiná možnost? Lehnout si a zemřít?“

„No, když to podáš takhle...“ Alyss si povzdechla a opřela se o Eiřino rameno. „Víš, že tohle měl být nezapomenutelný výlet, jaký podnikneš jen jednou za život, že jo? Nezapomenutelný v tom správném slova smyslu, samozřejmě.“

„Vím. Je mi líto, že se to tak zvrtilo.“ Eira se znovu otočila k okénku a sledovala krajinu, která se rozprostírala ve zdánlivě nekonečném panoramatu.

Dokud najednou neskončilo.

Zdánlivě odnikud dorazily do malého městečka, které se v okolní krajině vyjímalu poněkud nepřirozeně. Ve vzduchu se mísila vůně čerstvých došků se silným pachem olovnaté barvy. Malta na většině budov postrádala šedozelenou patinu stáří.

„Tohle všechno postavili?“ zeptala se Alyss při pohledu z okénka.
„Jen kvůli turnaji?“

„Zřejmě jim to dává smysl.“ Noelle taky vykukla z okýnka, ale Eira zůstala opřená zády o sedadlo. Po jejich odjezdu z Risenu nechtěla riskovat potíže, kdyby ji někdo spatřil. I na zdejších ulicích bylo rušno. Lidé se přišli podívat na příjezd soutěžících. „Sjíždí se sem pět národů, diváci, soutěžící, pomocníci... to je spousta lidí.“

„Předtím tu bylo město. Warich.“ Eira se ze všech sil snažila vzpomenout si na mapy a knihy o Meru, kterými se probírala během svého pobytu v Čarodějně věži. Tehdy byla představa toho, že uvidí Meru na vlastní oči, jen vzdáleným snem. „Řeka, která sem přes Risen přitékala z Půlměsíční zátoky, téměř přetínala kontinent na dvě poloviny. Dříve

končila právě u tohoto města. Avšak za vlády královny Lumerie ji elfové v posledních letech prodloužili až k přístavnímu městu Ofok daleko na západě, a tak už není třeba pozemní dopravy do Warichu, aby se zboží dostalo na řeku a dokončilo cestu do Risenu. Pro rozšiřující se merský obchod to bylo velkým přínosem. Usnadnilo se tím obchodní vyjednávání, což bylo jistě další motivací pro změnu.“

Když o tom teď Eira přemýšlela, expanze a načasování do sebe dokonale zapadaly.

„Tvoje encyklopedické znalosti o Meru působí opravdu znepokojivě.“ Noelle ovšem vypadala, že ji to spíš ohromilo.

Eiru potěšilo ocenění její paměti a rovnou hned pokračovala: „Tohle město se nachází víceméně na půli cesty. I když řeka teče dál, je to dobré místo pro zastávku a doplnění zásob.“

„Skoro jako naše Křižovatky?“ zeptala se Alyss.

„Tohle město má do Křižovatek hodně daleko, i když bylo jako takové vystavěno,“ poznamenala Noelle.

„Noelle má pravdu. Spíš se podobá rybářským městečkům v deltě Finshar nebo v Damaciu na východě.“

„Znalost Meru se očekává... ale kdy ses toho tolik naučila o zeměpisu Východu?“ šťouchla do ní hravě Alyss. Eira našpulila rty a Alyss se rychle stáhla. „Promiň.“

„Nebylo to kvůli Cullenovi. Jedná se o obchodní cesty pro kapitány z Oparia, s nimiž jsem během dospívání mluvila a pomáhala jim s nejrušnějšími službičkami, než jsem byla dost stará na to, abych odešla do věže.“

„Aha. Zapomněla jsem, že jsi pracovala v docích.“

„Jen tak trochu, a teď mi to připadá, jako by od té doby uplynul celý život.“ Eira se při vzpomínce na své dětství a příběhy námořníků o svobodě na otevřených mořích pousmála. Jak jednoduché to tenkrát všechno bylo...

Projížděli rušným městem. Lidé se tísnili na ulicích a všímali si příjíždějících kočárů. Naštěstí už nedošlo k žádným dalším incidentům. Nakonec kočár zpomalil a projel kolem dvou mohutných křídel brány. Na každém z nich se skvěla polovina štítu s pěti královskými korunami.

„To je symbol her,“ objasnila Alyss.

„Jak to víš?“ zeptala se Noelle.

„Zahlédla jsem to na jednom z dokumentů, které měl Levit dnes ráno u sebe.“

„A taky je to tak trochu zřejmé. *Pět královských korun* pohromadě. Jedná se přece o Turnaj *pěti* království.“ Eira se na Noelle zakřenila a ta obrátila oči v sloup.

Kočár konečně zastavil a dvířka se prudce otevřela. Eira zamžikala do slunce a sestoupila na udusanou hlinu rozsáhlého, zdmi obehnaného pětiúhelníkového prostoru. Za nimi řada kočárů končila – právě příjížděly poslední dva. Přelétla pohledem po centrální cestě, na níž se všechny kočáry seřadily. Před nimi ze svých dopravních prostředků vystupovali ostatní soutěžící, všichni stejně dychtiví protáhnout si nohy. Zvedla ruku k čelu a zamžourala do slunce, které hořelo za mohutnou siluetou vévodící vzdálenému konci.

Koloseum bylo nazváno příhodně, protože bylo skutečně *kolosální*. Elfové během tréninku v zaprášené aréně ve městě ani v nejmenším nepřeháněli. Koloseum, stejně jako klasické arény, mělo oválný tvar s tribunami po obvodu, ale tím veškerá podobnost končila.

Na horním okraji oválu se tyčilo pětadvacet stožárů, z nichž hrdě viselo pět vlajek každého království. Fasádu kolosea tvořil bílý mramor zdobený zlatem, jež se v zapadajícím slunci třpytilo tak jasně, že bylo těžké pozorovat stavbu delší dobu.

Alyss tiše hvízdla. „Tak tohle je jako z pohádek.“

Noelle to zřejmě ohromilo natolik, že zůstala mlčet.

„Působivé,“ souhlasila Eira.

„Tudy, prosím.“ Muž v bílém tabardu ozdobeném stejným erbem, jaký byl k vidění na bráně, je uvedl k jedné ze šesti dřevěných staveb. Spěšně promluvil: „Každý národ má na náměstí šampionů svůj vlastní dům. Žádný národ nesmí bez povolení vstoupit do domu jiného národa. Poslední dům napravo je společným prostorem – nachází se v něm jídelna a rovněž v něm bude probíhat ocenění individuálních zásluh.“

„Individuálních zásluh?“ podivila se Noelle.

„Logistika turnaje se vyjasní, až hry začnou. Vpředu, za branou, kterou jste přijeli, se nachází také tréninkový prostor – doporučujeme soutěžícím, aby si ten prostor přizpůsobili vlastním potřebám a využili ho, jak jim to bude nejlépe vyhovovat. Měli byste tu mít vše, co budete během pobytu ve vesnici šampionů po dobu her potřebovat. V případě nouze můžete přivolat některého ze sloužících.“ Ukázal na svůj tabard. Další stejně odění lidé přenášeli jejich zavazadla do skromného domku, před nímž předtím zastavili. Nad vchodovými dveřmi se na bílém medailonu skvělo zlatě vyvedené slunce Solarisu. „Užijte si první večer a hodně štěstí v turnaji.“ Než odešel, zastavil se, zasmál se a zavrtěl hlavou. „Jsem to ale hlupák. Je tu ještě jedna důležitá věc, o níž jsem se málem zapomněl zmínit. Po dobu konání turnaje nesmíte tento prostor opustit.“

„Prosím?“ Eire jako by po zádech přejela ledová ruka a pevně ji chytila vzadu za krk. Téměř slyšela, jak jí Ferro do ucha šeptá: *Zase jsi v pasti, mazlíčku.*

„Jak to myslíte, že tento prostor nemůžeme opustit?“ zeptala se Noelle.

„Po dobu trvání turnaje se nikdo nedostane na náměstí šampionů ani ven, kromě sloužících, které osobně vybrala sama královna Lumeria a kteří se postarají, aby všechno proběhlo hladce a byla zajištěna péče o soutěžící.“ Hrdě se usmál. „Nikdo z nás vám ale nenabídne žádnou další pomoc nebo výhody. Tato opatření jsou nastavena proto, abyste všichni měli stejné podmínky a žádný soutěžící nezískal výhodu, jež není součástí turnaje.“

Výhodu, jakou se Vi a Taavin snažili poskytnout Eiře. Možná, že s odmítnutím neměla tak spěchat. Zajímalo ji, jestli se ji nesnažili varovat, že se octne v pasti. Kdyby to tušila, sbalila by si své věci promyšleněji. A těch pár hodin, které jí zbývaly na svobodě, by strávila přípravou.

„To je přísné. Není divu, že s námi Levit nemohl zůstat.“ Alyss poléhla z jedné na druhou.

„Budeme v pořádku,“ pronesla Eira pevně. „Dokážeme se o sebe postarat.“ To přece dělaly celou dobu.

„Samozřejmě, že budete v pořádku.“ Sloužící zjevně nechápal, proč by neměly být. Jeho nucené přehlížení událostí minulého dne nemohlo být zřetelnější. „Jsou tu strážci královny Lumerie a personál, který se postará o uspokojení všech vašich základních potřeb. Nebudou žádné problémy. A teď, pokud nemáte další otázky...?“ Zavrtěly hlavou. „V tom případě už půjdu. Prosím, začněte se připravovat, protože úvodní ceremoniál bude zahájen během dvou hodin. Hodně štěstí.“ Sloužící se uklonil a odešel.

„Uvázly jsme tady.“ Noelle vypadala stejně znechuceně jako Eira.

„Musíme se soustředit na turnaj. Jsem si jistá, že si toho stěží všimneme,“ řekla Alyss víceméně sama sobě. Eira se stále soustředila hlavně na Ulvartha. „Pojďme se dovnitř podívat na naše nové bydlení.“

Otevřely dveře a Noelle okamžitě vyhrkla: „To je nějaký špatný vtip?“

„Ještě jsme neviděly všechno,“ prohodila Alyss optimisticky a pokračovala do jejich velmi skromného ubytování.

Vstupní hala byla spíš jen chodba, která vedla dozadu do spoře zařízeného obývacího pokoje. Jeho vybavení tvořily stůl, dvě lavice a jednoduchá pohovka před krbem. Uprostřed stolu stála jediná lampa. Nahoře se nacházel podkrovní pokoj se dvěma palandami.

Zatímco se rozhlížely, Eira tu a tam prozkoumala domek pomocí své magie. Pokud šlo o ozvěny, nic moc nenašla. Ze zábradlí se ozývalo několik slabých slov a všechna se týkala stavby. Na lampě byl záznam rozhovoru dvou dam, které se bavily o tom, že spolu se smlouvou dojde ke

snížení daně na dovoz hedvábí. Některé věci, které sondovala, neobsahovaly vůbec nic, jiné zase jen samé nezajímavé informace. To místo bylo klidnější než jakékoli jiné, na kterém se kdy ocitla. Všechno tu bylo nové, dokonce i pro její magii.

„Aspoň že nám dali ložní prádlo.“ Noelle dloubala do přikrývky na posteli. „Tenké, kousavé ložní prádlo.“

„Ale teplé!“ vyhrkla Alyss optimisticky. „Přikrývka je z kvalitní vlny.“

„Je *tenká*,“ zopakovala Noelle a přimhouřila oči. „Domnívala jsem se, že chtějí, abychom na turnaji byli v nejlepší formě. Tohle vypadá, jako by nás chtěli přinutit trpět – aby nás zastihli v té *nejslabší* formě.“ Přešla k oknu a vykoukla ven. „Pochybuju, že soutěžící z Meru bydlí v takových příšerných podmínkách.“

„Všechny domky vypadaly stejně,“ zamyslela se Alyss. „Ten sloužící se zmínil o nějakých zásluhách a výsadách.“

„Už svojí existencí si zasloužím mít větší výsady než tohle.“ Noelle s přehnaným znechucením ukázala kolem sebe. Alyss se zahihňala a Noelle se nakonec také pousmála. Eira se snažila zrcadlit jejich výraz, ale zjistila, že to nedokáže. Její mysl byla jinde. Stále se vracela k až příliš známému kufru umístěnému u pravého patrového lůžka – hned vedle jejího. Na jeho přední straně byla pečlivě vyryta písmena C. D., orámovaná dvěma opeřenými křídly na vrcholu vějíře z pšeničných klasů. Cullenův erb.

„Kde myslíte, že je Cullen?“ zeptala se tiše. Atmosféra v místnosti okamžitě zhoustla.

„Nepochybně zdržovaný svým otcem.“ Noelle zakoulela očima.

„Možná je dole a my jsme ho jen neslyšely přijít.“ Alyssin tón prozrazoval, že svým slovům příliš nevěří.

„Půjdu to zkontrolovat.“ Eira se otočila. „Pokud ne, počkám tam na něho. Než to všechno začne, chci si s ním promluvit.“

„Počkej,“ zastavila ji Alyss. „Chceš, abychom tam byly, až s ním budeš mluvit?“

Eira se nad její nabídkou upřímně zamyslela. Jejich pomoc a podpora byly jako hřejivá přikrývka. Po rozhovoru v kočáře Eira věděla, že jsou stále na její straně, ať se děje cokoli. Ale nakonec zavrtěla hlavou. „Myšlím, že bude nejlepší, když si s ním promluvíme mezi čtyřma očima. Nechci, aby měl pocit, že jsme se proti němu spojily.“

„Možná bychom měly udělat právě to. Alyss ho může držet za ruce a ty za nohy. Tak bude menší šance, že zasáhnu tu špetku mužství, kterou oplývá, až mu budu pálit spodní prádlo. Pokud se tedy nebude kroutit jako červ, jímž je.“

Ta představa způsobila, že se Eira hořce zasmála. „Připomeň mi, abych tě nikdy nenaštvala.“

„To bych ti vážně neradila,“ zakřenila se Noelle.

„Určitě budeš v pořádku?“ Alyss zůstala vážná.

„Pokud ne, budeš první, kdo se to dozví,“ slíbila jí Eira. „Ale ano, budu v pořádku. V kočáře jsem měla čas, abych si srovnala myšlenky. Nemůžu se mu vyhybat věčně, zvláště ne v tak těsném prostoru,“ mávla rukou po pokoji. Moc místa na to, aby se mohla někde schovat, tam opravdu nebylo. „Navíc ho potřebujeme kvůli turnaji a boji s Ulvarthem.“

„S tímhle si nedělej starosti,“ řekla Noelle a ukázala kolem sebe. „Mám pár nápadů.“

„Jakých nápadů?“ zajímala se Alyss.

„To se dozvíš až po zahajovacím ceremoniálu, protože budu potřebovat tvoji pomoc. Ale teď nepředbíhejme. Musíme dokončit přípravy. Vypadat takhle dobře vyžaduje čas.“

„Prosím tě, nevlez mu do kufru a nespál mu všechno spodní prádlo beze mě,“ požádala Eira a vydala se dolů po schodech.

„To by mě ani ve snu nenapadlo,“ zavolala za ní Noelle.

„Zakřič, kdybys nás potřebovala!“ připomněla jí Alyss.

Každý krok byl těžší než ten předchozí, ale i tak se Eire podařilo sejít po schodech až příliš rychle. Potřebovala víc času, aby si všechno

promyslela. I když věděla, co musí udělat, srdce jí zrazovalo. Jak se mohla usmívat a být milá, když měla jen pár hodin, aby se s tím vším vyrovnala? Tvářit se, jako by se nic nestalo? Chovat se, jako by neměla srdce na kaši, tlukoucí jen napůl, zraněné, roztrhané na kusy, z nichž každý bolel víc než ten předešlý? Dělat, jako by ho některé z těch kusů pořád nemilovaly... jí navzdory?

Nezáleželo na tom, co cítila. Měli práci, kterou museli udělat, a Cullen toho byl součástí. Skutečnost, že mu nemohla svěřit svoje srdce, ještě neznamenala, že mu nemohla svěřit svůj život. Jak se ukázalo, zničit to druhé bylo mnohem těžší.

V obývacím pokoji nebyl, a tak Eira, zatímco čekala, přecházela sem a tam. Obešla pohovku umístěnou před skromným kamenným krbem a pak i stůl a dvě lavice. Jak kolem nábytku kroužila, vyšlapávala do podlahy osmičku. Za chůze si nacvičovala svoji řeč.

„Cullene, to, co jsi udělal, je neodpuštělné – ne, ne.“ Ztěžka polkla a pokusila se začít znovu. „Svým jednáním jsi mi ublížil víc než kterýkoliv muž, jakého jsem kdy poznala. Bylo to horší, než co mi provedl Adam. Nebylo to tak hrozné, jako to, čeho se vůči mně dopustil Ferro, samozřejmě, ale – ztrácím pointu.“ Eira se zastavila a s povzdechem si stiskla kořen nosu. „Vzpamatuj se, Eiro, každou chvíli tu bude. Tohle nemusí být těžké. Cullene, ublížil jsi mi. Ještě nevím, jestli ti odpustím, ale pokusím se o to. A mezitím musíme spolupracovat. Takže to ostatní nechme stranou, prozatím to ignorujme a buďme k sobě zdvořilí... To by šlo, ne?“ zeptala se sama sebe. Bylo to jednoduché a jasné. Ale při představě, že by mu to měla říct do očí, se jí zdálo, jako by se jí rozpustily všechny vnitřnosti a teď hrozilo, že je vyzvrací.

Když spustila ruce k bokům, mírně se jí chvěly. Postavila se Pilířům. Zabíla Ferra před očima šlechty pěti různých národů. A přesto... ji tohle děsilo až do morku kostí. *Tohle* ji bolelo víc než jakákoli jiná rána, protože dosud nevěděla, jak to vyléčit.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Čarodějka - Turnaj království.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.